

Ökogazdálkodásról általában:

Az utóbbi egy évszázad kivételével az ember a táplálék előállítását a környezet eltartó képességével többé-kevésbé összhangban végezte. Ez a gazdálkodási forma csak olyan mértékben terhelte a természetes környezetet, hogy az képes volt a megújulásra. A természet növényfajta és a tenyésztett állatfajta teljesítő képessége alatta maradt ugyan a mai fajta teljesítőképességének, azonban mesterséges tápanyagpótlást, mesterséges takarmányt nem igényeltek. A korábbi századokban úgymond ökológiai gazdálkodás folyt.

Viszont az akkori népesség ellátásához elegendő volt a mezőgazdaság akkori termelékenység. Az ökológiai mezőgazdaság a föld, a növények, az állatok és az ember harmonikus együttműködésén alapul, természetidegen anyagok felhasználása nélkül állítja elő termékeit. Fenntartható rendszerek létrehozására és működtetésére törekszik a természetes körforgás fenntartásával.

A környezetkímélő gazdálkodás lényege, hogy: a felhasznált anyagok ne legyenek a környezettől idegenek, ne terheljék azt semmilyen vonatkozásban, ha lehetőség van rá segítse a természetes rendszerek megújulását, a sérült környezeti elemek állapotának helyreállítását.

Az ökológiai gazdálkodásban tilos tápanyag-utánpótlásra nem természetes készítményeket (pl.: műtrágyát), továbbá szennyvíziszapot kijuttatni. Megengedett tápanyag utánpótlás formája: istállótrágya, ásványi talajjavító anyagok, komposzt.

Az ökotermékek feldolgozási eljárásaként kíméletes eljárások (pl.: szárítás, aszalás) javasoltak. Az ökológiai gazdálkodás környezetre gyakorolt pozitív hatása vitathatatlan.

